

Skutkový děj onoho rozhodnutí byl ten, že se žalobce již v žalobě zřekl svého nároku nad 5.000 Kč, prohlásiv, že se k vůli příslušnosti okresního soudu vzdává což jest nad 5.000 Kč. V souzeném případě však domáhá se žalující strana zaplacení částky 4.941 Kč 80 h jakožto přebytku, vyplývajícího ze srovnání pohledávek, které přísluší oběma stranám navzájem. Žalující strana tvrdí, že jí přísluší proti žalovanému pohledávka ve výši 5.639 Kč 60 h, od této pohledávky odpočítává vzájemnou pohledávku žalovaného 687 Kč 30 h a žaluje o zaplacení zbytku. Případ jest posouditi podle třetí věty § 55 j. n., podle níž nerozhoduje zažalovaný přebytek, nýbrž celá žalobcová pohledávka 5.639 Kč 60 h, již se dovolává k odůvodnění žádaného přebytku. Vzájemná pohledávka žalovaného, kterou žalobce anticipando kompensoval, nepřichází při stanovení hodnoty žalobního nároku vůbec v úvahu. Platí tu totéž, jako kdyby byl žalovaný proti žalobcově pohledávce namítl vzájemnou pohledávku. Ustanovením třetí věty § 55 j. n. má býti věřiteli znemožněno, by si sám podle své vůle určil věcnou příslušnost tím, že by si již v žalobě odpočetl vzájemné pohledávky žalovaného.

Čís. 11900.

Předpokladem zajišťovacího opatření podle § 50 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. jest, by bylo vydáno prvním soudem usnesení a by byl proti němu podán rekurs.

Povolil-li první soud zajišťovací opatření bez tohoto předpokladu, není tu nepřipustnosti rekursu podle § 50 (4) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R II 311/32.)

Do usnesení opatrovníckého soudu, jímž bylo nařízeno matce dítěte, by nevydala dítě otci, jak bylo stanoveno dohodou mezi rodiči, podal otec dítěte rekurs, jež první soud odmítl jako nepřipustný vzhledem k ustanovení § 50 (4) a § 39 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by rekurs byl předložen k rozhodnutí rekursnímu soudu. Důvody: O rekursu může podle § 39 zák. čís. 100/1931 soud prvního stupně rozhodnouti jen, když mu vyhoví, není však oprávněn rekurs zamítnouti. Pokud byl rekurs odmítnut podle § 50 cit. zák., nejde při usnesení ze dne 20. dubna 1932 o zajišťovací opatření na základě usnesení, nýbrž o rozhodnutí ve smyslu § 31 cit. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka i první soud přehlédly, že předpokladem zajišťovacího opatření podle § 50 odst. (2) zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. jest, by bylo vydáno prvním soudem usnesení a by proti němu byl podán rekurs. Za těchto dvou podmínek může soud naříditi zajišťovací opatření (jsou-li ovšem splněny další podmínky, buď nebezpečí v pro-

dlení nebo potřeba ochrániti naléhavý veřejný zájem). Těchto předpokladů tu nebylo, neboť první soud nevydal dosud konečné usnesení, — jak sám uvádí i v zajišťovacím opatření ze dne 20. dubna 1932 i v usnesení odmítajícím rekurs ze dne 2. června 1932, kdež meritorní rozhodnutí teprve slibuje, a nepředcházely tudíž zajišťovacímu opatření ani usnesení ani rekurs proti němu. Není tu tudíž předpokladu nepřípustnosti rekursu podle odst. (4) § 50 cit. zák. První soud použil neprávem odmítacího práva podle odst. (1) § 39 cit. zák., neboť měl podle odst. (3) § 39 rekurs předložiti nadřízenému soudu k rozhodnutí, jak správně uvedl ve svém rozhodnutí rekursní soud.

Čís. 11901.

Podstatnou jest vada (§ 1167 obč. zák.), činící dílo neupotřebitelným. Takovouto vadou jest co do účinku i nedostatek vlastností výslovně smluvených, za podmínku určených, třebas nedostatek tento není i vadou podstatnou.

Nerozhoduje objektivní upotřebitelnost díla, nýbrž jeho upotřebitelnost pro objednatele.

Jest na vůli objednatele, zda chce od smlouvy odstoupiti, či žádati opravu vad nebo zmenšení úplaty.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, Rv II 324/31.)

Žalující banka jako postupnice B-a domáhala se na žalované firmě zaplacení za zhotovení zábradlí a výtahových dveří. Žalovaná namítla najmě, že dílo mělo podstatné vady. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Vadnost řízení a nesprávné právní posouzení věci shledává dovolatelka v tom, že nižší soudy neprojevíly a neodůvodnily úsudek, zda jde o podstatnou vadu, čili nic. Tu sluší uvážiti toto: Nárok na odstoupení od smlouvy předpokládá podle § 1167 obč. zák., by vada díla byla podstatná. Podstatnou jest vada, činící dílo neupotřebitelným; jí na rovni jest vada, která se, byť i nedůležitá, přičí výslovné podmínce. Nedostatek slíbené vlastnosti jest vždy vadou odůvodňující odstoupení od smlouvy. I kdyby v § 1167 byl zdánlivý rozpor mezi první a druhou větou, jest jej vyložiti tak, by obě věty mohly vedle sebe obstáti. Nelze tudíž uváděti podstatnost vady jako zvláštní nedostatek vedle neupotřebitelnosti díla a vedle nedostatku smluvené vlastnosti. Neprávem proto dovolatelka klade váhu na to, že od smlouvy lze odstoupiti jen, je-li vada vedle neupotřebitelnosti díla nebo vedle scházející smluvené vlastnosti ještě nad to vadou podstatnou. Nesprávnost tohoto názoru vyplývá z druhé věty § 1167 obč. zák., kdež se uvádí protiklad: »nejsou-li vady ani podstatné ani se nepřičí výslovné podmínce«, z čehož zjevno, že zákon uznává za podstatnou onu vadu, která činí dílo neupotřebitelným, a klade této vadě co do účinku na roveň nedostatek vlastností výslovně